

denne Vej, med Tilfidesættelse af Bevilgelsen af visse Beløb for uforudseete Udgifter — dog skulde tage i Betænkning at forkaste; det var nemlig den Vej, at man fremkom med supplerende Finantslove, som man gav Navn af Tillægsbevillingslove. De bleve fingerede at udgjøre integrerende Bestanddele af de enkelte Finantslove, hvortil de sluttede sig, saaledes at Alt, hvad Grundloven sagde om Finantsloven, skulde ogsaa i fuld Udstrækning kunne gøres gjældende paa disse Tillægsbevillingslove. Men er man efter at have indspørgt dette nu kommen til en forskjellig Overbeviisning, har man maaskee erkjendt, at denne Fiction er uholdbar og at man maa staae ind paa en anden Vej? Jeg maa ganske vist tilstaae, at der idag har fundet en Afstemning Sted, som maaskee hos Enkelte kan fremkalde det Spørgsmaal, om der ikke er noget Andet, som man ønsker at sætte istedet. Men saalænge det ikke er afgjort, at denne Vej skal forkastes, er det den eneste, paa hvilken man i hvert Fald maatte søge at fyldestgjøre de Skrupler, der kunne være tilstede med Hensyn til saadanne Udgifter. De maatte da, hvis man vilde have den formelle Hjemmel, kunne opføres paa en saadan Tillægsbevillingslov i sin Tid, Noget Andet var det at ville give dem den Tilføining, at der skulde gives en særlig Bevilling for deres Vedkommende, thi derved henlede man Tanken paa, at saadanne Love efter deres Natur vare Finantslove, og at det Rigtigste var at give dem Form af saadanne og derved fremtvinge deres Indbringelse i Folkethinget først. Derimod vilde Sagen finde sin simple Afgjørelse, naar den gamle Praxis fremdeles blev fulgt, at man i Reglen fremkom med to Bevillingslove, svarende til enhver given Finantslov, en Tillægsbevillingslov, der indbringes saa tidlig i den påfølgende Rigsdags-session, at der endnu paa samme kunde optages Udgifter, der vare at afholde i det løbende Finantsaar, men ikke optagne i dette Aars Finantslov, og en anden Tillægsbevillingslov, der fremkom, naar hele Finantsaaret var forbi, og naar man havde et klart Overblik over alle de Udgifter, der havde vilst sig nødvendige udenfor Finantsloven, deri indbefattet den første Tillægsbevilling, forsaavidt de ikke simpelthen kunde afgjøres ved

Regnskabet, thi mange Summer kunne vist være af en saadan Veffassenhed, at de kunne siges at finde Hjemmel i den almindelige Finantslov. Derved var den formelle Mangel fuldstændig hævet, hvis man legger Vægt derpaa, og derved var Landstingets Stilling med Hensyn til disse Love fuldstændig hævet. Jeg troer derfor, at man ganske sikkert skal betænke sig meget paa at lade en saadan Tilføining staae. Hvis man lader den staae, er jeg for mit Vedkommende ingenlunde i Tvivl om, hvorledes det vil udvirkte sig. Det vil lidt efter lidt udvirkte sig til, at alle vigtige Lovgivningsfager afgjøres af Folkethinget.

Indenrigsministeren: Jeg kan være enig med den sidste ærede Taler i Alt, undertagen i Slutningen. Jeg troer ikke, at det vil udvære nogensomhelst indgribende Indflydelse i saa Henseende. Spørgsmaalet er nu først ikke om at stemple en Lov til Noget, men om, hvad Loven er i sig selv. Hvad vil man ved denne Lov? Vil man have, at den skal for det Første bevilge denne Udgift, og dernæst tillige lade den gjælde som en Anviisning, der træder i Finantslovens Sted, saaledes at Regjeringen kan afholde denne Udgift? Siger man: Nei, det er ikke Meningen, at Regjeringen ved denne Lov skal have saadan Bemyndigelse til at udbetale Pengene, er det ingen Finantslov; men siger man, at den skal tillige fyldestgjøre den Fordring, at gjælde som en Anviisning for Regjeringen, saaledes at Regjeringen ved at udbetale den — saavidt Grundloven maa opfattes — er fuldkommen dækket, ja, saa er den Finantslov. Ønsker man nu imidlertid, at en saadan Bemyndigelse ikke skal gives igjennem Loven, skjønt jeg ikke, at der kan være Noget til Hinder for at udelade den. Den næste Følge, jeg vil see, er netop den, som den ærede sidste Taler berørte, at naar Loven først blev forelagt her, saa kunde denne Tilføielse ikke staae der; det følger af sig selv, og saa vilde jeg ansee det for nødvendigt at erhverve mig Tillægsbevilling paa den, eller ialtfald søge igjennem Regnskabet en Decharge for at have udbetalt denne Sum, uagtet jeg ikke havde faaet den nødvendige Anviisning paa denne Udbetaling. Er Loven derimod først bleven